

## Тема 7

### МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ



#### § 27 / Виникнення та розгортання «холодної війни» в 40–80-х роках ХХ ст.

- Пригадайте, які зміни сталися у співвідношенні сил у світі після завершення Другої світової війни.

#### 1. Початок «холодної війни».

Після закінчення Другої світової війни сталінське керівництво Радянського Союзу сподівалося встановити свій контроль у країнах, звільнених радянськими військами, привести до влади комуністичні уряди й у такий спосіб створити навколо себе зону дружніх і залежних від СРСР держав. Водночас керівники США за підтримки уряду Великої Британії прагнули не допустити переходу країн Центральної та Південно-Східної Європи під контроль Радянського Союзу й перешкодити поширенню комуністичного тоталітаризму на нові території.

Думка про необхідність боротьби проти міжнародного комунізму була оприлюднена в промові колишнього прем'єр-міністра Великої Британії В. Черчілля, з якою він виступив **5 березня 1946 р.** у Вестмінстерському коледжі м. Фултона в штаті Міссурі (США) у присутності президента США Г. Трумена. Стверджуючи, що СРСР заслонила Східну Європу від усього світу «залізною завісою», В. Черчілль запропонував створити для боротьби проти СРСР і комунізму «асоціацію народів, які розмовляють англійською мовою», що володіла б ядерною зброєю та могла б розраховувати на військову перевагу над Радянським Союзом. Ця промова вважається початком «холодної війни».

Радянський Союз також узяв активну участь у розпалюванні «холодної війни». Він почав проводити активний зовнішньополітичний курс, поширювати зону свого впливу на сусідні держави, незважаючи на інтереси народів цих країн і світову громадську думку.

#### погляд дослідника

Американський історик А. Шлесінджер уважав, що «холодна війна»... була результатом не якогось рішення, а наслідком дилеми, перед якою опинилися сторони. Кожна сторона відчувала непереборне бажання провадити саме ту політику, яку інша ніяк не могла розглядати інакше, як загрозу принципам устрою світу. Потім кожна сторона відчула нагальну потребу розпочати оборонні заходи. Так, росіяни не вбачали іншого вибору, окрім зміцнення своєї безпеки в Східній Європі. Американці, які вважали, що це всього лише перший крок у напрямі до Західної Європи, відреагува-

ли заявою про свої інтереси в зоні, яку росіяни вважали дуже важливою для своєї безпеки...

Кожна сторона вірила, що майбутня міжнародна стабільність залежить від успіху її власної концепції світового порядку»

- Які чинники, на думку А. Шлесінджера, сприяли виникненню «холодної війни»?

Отже, «холодна війна» мала і внутрішні, і зовнішні причини.

*Внутрішні причини:*

- зростання впливу військовиків на внутрішньо- та зовнішньополітичний курс СРСР і США;
- милітаризація економіки за роки Другої світової війни (створення військово-промислового комплексу), суспільних інститутів і масової свідомості;
- пошук зовнішньополітичного «ворога» як засіб консолідації суспільства.

*Зовнішні причини:*

- перетворення СРСР і США на наддержави та виникнення між ними гострих суперечностей з питань повоєнного устрою світу;
- установлення радянської моделі тоталітарного суспільства в країнах Східної Європи та протидія цьому процесу з боку США;
- боротьба за сфери впливу між СРСР і США в різних регіонах світу.

«Холодна війна» стала новим виявленням основної тенденції світового розвитку у ХХ ст. — боротьби між демократією та тоталітаризмом. Вона втілювалася в активній участі в регіональних конфліктах; установленні економічних блоkad, обмежень; гонці ракетно-ядерних і космічних озброєнь; боротьбі розвідувальних служб; ідеологічних диверсіях; глобальному військовому протистоянню; стратегії взаємного ядерного залякування тощо.

Хронологічно «холодну війну» можна поділити на 5 етапів:

- 1945–1953 рр. Найважливіші події — це «берлінська криза» 1948 р., а також війна в Кореї.
- 1953–1962 рр. Найважливіші події — зведення Берлінської стіни та Карибська криза.
- 1962–1979 рр. Цей етап характерний такими подіями, як війна у В'єтнамі, загострення близькосхідної проблеми, «розрядка» міжнародної напруженості. Завершився він уведенням радянських військ до Афганістану.
- 1979–1985 рр. На цьому етапі після «розрядки» відбулося загострення міжнародної напруженості, воєнні конфлікти в Індокитаї, на Близькому Сході, війна за Фолклендські острови. Він закінчився перемовинами М. Горбачова та Р. Рейгана про скорочення наступальної ядерної зброї.
- 1985–1991 рр. — завершальний етап «холодної війни», під час якого відбулися зустрічі керівників супердержав СРСР і США та підписання важливих угод про скорочення та нерозповсюдження ядерної зброї. СРСР вивів свої війська з Афганістану, припинився конфлікт в Індокитаї. Закінчився цей період розпадом Радянського Союзу.

«Холодна війна» перетворилася на протистояння військово-політичних блоків у Європі та інших регіонах світу.

Першою серйозною сутичкою в Європі стала «берлінська криза». Вона виникла в 1948 р. після введення в західній частині Німеччини нової грошової одиниці. Радянська сторона розцінила цю акцію як дію, спрямовану на розкол країни.

Скориставшись тим, що в угоді про статус окупованого Берліна не були передбачені конкретні зобов'язання СРСР щодо забезпечення транспортним зв'язком західних секторів міста, Радянський Союз 24 червня 1948 р. перекрив транспортні артерії Західного Берліна та Західної Німеччини. Фактично була встановлена блокада Західного Берліна, яка тривала 324 дні — з 24 червня 1948 р. до 12 травня 1949 р., коли на конференції в Нью-Йорку колишні союзники домовилися про компромісні умови її скасування.

У тяжкі дні «берлінської кризи» постачання двохмільйонного міста всім необхідним забезпечувала англо-американська авіація. Було встановлено «повітряний міст», яким мешканці Західного Берліна отримували продовольство, медикаменти, паливо, машини та інші товари.

## 2. Міжнародні кризи та конфлікти в 40–80-х роках ХХ ст.

**Війна в Кореї.** Міжнародна напруженість зростала, «холодна війна» кілька разів перетворювалася на «гарячу». У 1950–1953 рр. розпочалася бойові дії на Корейському півострові.

З 1948 р. там існували дві держави: Республіка Корея зі столицею в м. Сеулі та Корейська Народно-Демократична Республіка (КНДР) зі столицею в м. Пхеньяні.

Збройний конфлікт між двома державами розпочався 25 червня 1950 р. нападом військ КНДР на Республіку Корея. Армія останньої виявилася небоєздатною та почала відступати. Майже вся територія Південної Кореї була захоплена військами КНДР.

Коли Рада Безпеки ООН ухвалила резолюцію, у якій засудила агресію КНДР, війська США та деяких інших країн у вересні 1950 р. вступили у війну, а наприкінці жовтня, захопивши Пхеньян, вийшли до китайського кордону.

На допомогу КНДР прийшов північний сусід — Китай. 26 листопада 1 млн китайських «добровольців» за підтримки радянських танків та авіації перейшов у наступ і змусив американців відступити. Радянські льотчики під командуванням І. Кожедуба прикривали небо.

30 листопада 1950 р. президент США Г. Трумен заявив, що США готові використати всі військові засоби, у тому числі й ядерну зброю. Вперше виникла небезпека переростання локального конфлікту в ядерну війну. І все ж здоровий глузд виявився сильнішим за військові та політичні амбіції.

Наприкінці 1950 р. фронт стабілізувався в районі 38-ї паралелі. Два роки тривала позиційна війна. У 1953 р. було підписано перемир'я, яке зафіксувало існування двох держав на Корейському півострові.

**Карибська криза.** Ще одна серйозна загроза світові виникла в 1962 р. під час Карибської кризи.

США негативно поставилися до революції на Кубі. У 1961 р. вони підтримали висадження контрреволюційних груп на її території. Фідель Кастро звернувся по допомогу до СРСР. Радянське керівництво вирішило розмістити на острові ядерні ракети середньої дальності. Довідавшись про це, президент США Дж. Кеннеді оголосив про встановлення з **22 жовтня 1962 р.** морської блокади Куби та про перевірку всіх радянських кораблів, які пливли до острова. Радянські й американські війська були приведені в стан повної бойової готовності. Ніколи раніше небезпека ядерної війни не була настільки реальною, як у ті дні.

Американський історик П. Джонс писав: «24 жовтня навантажені ракетами радянські судна досягли лінії карантину й зупинилися. Однак залишалося прибрати встановлені ракети. Отже, наступного дня президент Дж. Кеннеді телеграфував М. Хрущову, вимагаючи «відновлення попереднього становища» (тобто виведення ракет). Микита Хрущов надіслав дві відповіді. У першій, від 26 жовтня, висловлювалася згода в обмін на американську гарантію, що США не нападуть на Кубу. У другій, надісланій наступного дня, вимагалася ще одна поступка від США — прибрати з Туреччини американські ракети середнього радіуса дії «Юпітер». Дж. Кеннеді проігнорував другий лист і згодився на домовленість про ненапад, запропоновану в першому. 28 жовтня М. Хрущов погодився вивести ракети».

- Наскільки реальною була загроза нової світової війни в період Карибської кризи?

**Берлінська стіна.** Однак «холодна війна» тривала ще понад 20 років. Її символом стала Берлінська стіна, побудована в ніч на 13 серпня 1961 р., яка поділила Берлін на Західний і Східний.

Реакція США на цю акцію була надзвичайно різкою. Американське командування почало перекидати додаткові частини на територію ФРН та Західного Берліна. 27 жовтня американські танки були переміщені до контрольно-пропускного пункту на Фрідріхштрассе, а навпроти них на відстані 200 м зупинилися радянські танки. Цілу добу тривало це протистояння. Нарешті керівники обох держав віддали наказ своїм військам відійти від кордону.

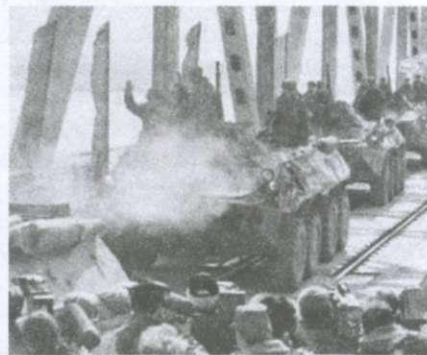
Напружена ситуація в місті зберігалася до укладення 3 серпня 1971 р. чотиристоронньої угоди щодо Західного Берліна. Отже, «холодна війна» неодноразово ставила світ на межу глобальної ядерної війни.

### 3. Радянсько-афганський конфлікт.

Ще один гострий міжнародний конфлікт виник наприкінці 1970-х років. Це була радянська інтервенція до Афганістану, яка розпочалася **27 грудня 1979 р.** введенням до цієї країни 100-тисячного «обмеженого» контингенту радянських військ.

Керівництво СРСР виправдовувало введення радянських військ до Афганістану різними причинами, проте на міжнародній арені Радянський Союз потрапив практично в повну ізоляцію. Уже 3 січня 1980 р. 52 держави — члени ООН вимагали термінового скликання Ради Безпеки з афганського питання, заявивши, що ця збройна інтервенція дестабілізувала становище в регіоні й загрожує міжнародній безпеці та миру. Згодом радянську інтервенцію засудила Генеральна Асамблея ООН. Агресивні дії СРСР не підтримала навіть більшість соціалістичних країн.

Дедалі негативніше ставлення до афганської війни формувалось і в радянському суспільстві через великі людські втрати та матеріальні збитки. Однак реальні дії щодо припинення агресії в Афганістані СРСР розпочав лише після 1985 р., коли радянське



Виведення радянських військ з Афганістану. 1989 р.

керівництво очолив М. Горбачов. Перемовини між учасниками афганського конфлікту, що велися під егідою ООН, завершилися підписанням **14 квітня 1988 р. Женевських угод** делегаціями Афганістану, Пакистану, а також СРСР і США як держав-гарантів. ООН спостерігала за виконанням Женевських угод, відповідно до яких остаточне виведення радянських військ з Афганістану завершилося 15 лютого 1989 р.

#### 4. Спроби роззброєння.

**Договір про заборону випробувань ядерної зброї.** Проблеми роззброєння перебували в центрі уваги світової громадськості, зокрема сесій Генеральної Асамблеї ООН у 1950–1960-х роках. Так, XIV сесія Генеральної Асамблеї ООН у 1959 р. ухвалила резолюцію на підтримку ідеї загального та повного роззброєння, однак в умовах «холодної війни» вона мала декларативний характер.

Першим реальним кроком на шляху роззброєння став *Московський договір про заборону ядерних випробувань у повітрі, під водою та в космосі*, підписаний **5 серпня 1963 р.** керівниками урядів СРСР, США, Великої Британії — трьох тодішніх ядерних держав.

Перемовини, що передували підписанню договору, не були успішними. Каменем спотикання стало питання про контроль. Нарешті всі погодилися, що вибухи в трьох сферах можна контролювати національними засобами без міжнародного контролю. Дозволялися тільки підземні ядерні вибухи, але згодом відповідні перемовини були проведені й щодо них. На жаль, Франція та Китай, які створили власні ядерні арсенали пізніше, не приєдналися до договору 1963 р. і продовжували здійснювати випробування в атмосфері. Проте Московський договір про заборону випробувань ядерної зброї мав велике значення, оскільки був першою конкретною угодою з обмеження гонки озброєнь. Згодом до Московського договору приєдналося понад 130 держав світу. У 1963 р. Генеральна Асамблея ООН закріпила своїм рішенням радянсько-американську домовленість «не розміщувати в космічному просторі будь-які об'єкти з ядерною зброєю або іншими видами зброї масового знищення».

**Нарада з питань безпеки та співробітництва в Європі.** Перемовини та консультації з підготування Наради з питань безпеки та співробітництва в Європі тривали шість років (1969–1975 рр.). У цій роботі брали участь представники 33 європейських країн (за винятком делегації Албанії), а також США та Канади — держав, які відіграють важливу роль у світовій та європейській політиці, у тому числі — як члени НАТО.

Нарада відбулася 31 липня — 1 серпня 1975 р. у столиці Фінляндії — м. Гельсінкі. Вона завершилася підписанням **1 серпня 1975 р. Підсумкового акта** — найважливішого політичного документа, що відіграє велику роль у формуванні міжнародних відносин і в наші дні. Він має такі розділи:

- I — з питань безпеки в Європі;
- II — з економічного, науково-технічного співробітництва та охорони навколишнього середовища;
- III — з гуманітарних питань;
- IV — з урахування та виконання положень Підсумкового акта, продовження розвитку міжнародних контактів, у тому числі — організації нових зустрічей і нарад, подібних до Гельсінкської.

Такі зустрічі держав-учасниць загальноєвропейської наради відбулися згодом у Белграді (1977–1978), Мадриді (1980–1983), Стокгольмі (1984–1987), Відні (1986–1989).

Гельсінкська нарада була унікальним, безпрецедентним явищем у міжнародному житті, відігравши велику роль у стабілізації становища у світі, запобіганні сутичці між двома системами, що могла б призвести до загибелі людської цивілізації.

Одним із результатів форуму в м. Гельсінкі стало створення постійної *Наради з питань безпеки та співробітництва в Європі (НБСЄ)*, яка до 1990-х років охопила понад 50 держав Європи, США та Канади. Нині вона має політичні механізми, що забезпечують можливість оперативно реагувати на порушення прав людини. НБСЄ (з 1994 р. прийнято назву Організація з питань безпеки й співробітництва в Європі – ОБСЄ) опікується також питаннями безпеки та роззброєння, співробітництва у сфері економіки й охорони навколишнього середовища, формування образу нової, неблокової Європи.



ПЕРЕВІРТЕ  
СЕБЕ

1. Дайте визначення терміна *холодна війна*. Які причини призвели до її виникнення?
2. Проаналізуйте розвиток «берлінської кризи» та її наслідки.
3. Яку мету мало створення військово-політичних блоків НАТО й ОВД? Який із цих блоків витримав випробування часом?
4. Які держави стояли за силами, що протидіяли в Кореї?
5. Охарактеризуйте причини Карибської кризи. З іменами яких державних діячів пов'язане її завершення?
6. Якими, на ваш погляд, були причини спорудження Берлінської стіни?
7. Поясніть поняття *роззброєння*.
8. Які держави підписали Московський договір 1963 р. про заборону випробувань ядерної зброї, а які не підписали?
9. Які наслідки мало введення радянських військ до Афганістану для внутрішньополітичної ситуації та для міжнародного авторитету СРСР?



ВИКОНАЙТЕ  
ЗАВДАННЯ

Як вплинула «холодна війна» на різні сфери діяльності?

Політична — \_\_\_\_\_  
Військова — \_\_\_\_\_  
Ідеологічна — \_\_\_\_\_  
Економічна — \_\_\_\_\_



ОБГОВОРЕННЯ  
У ГРУПІ

1. У якій сфері життя прояви «холодної війни» були найтяжчими для народів СРСР?
2. У який історичний момент найвірогідніше могла виникнути третя світова війна?
3. Чи правомірно порівнювати дії США у В'єтнамі та СРСР в Афганістані? Якщо так, то за якими параметрами?



**РОБОТА  
З ДЖЕРЕЛАМИ**

### Практична робота

Прочитайте уривки з документів.

#### **З промови В. Черчілля у м. Фултоні**

5 березня 1946 р.

Від Штеттіна на Балтиці до Бреста на Адріатиці на континент опустилася «залізна завіса». За нею сховані всі скарби стародавніх країн Центральної та Східної Європи. Варшава, Берлін, Прага, Відень, Будапешт, Белград, Бухарест, Софія — усі ці знамениті міста й населення цих країн знаходяться в радянській зоні та всі підкоряються певною мірою не лише радянському впливу, а й дедалі зростаючому контролю з боку Москви...

У всіх цих країнах переважають поліцейські уряди й дотепер у них не існує ніякої справжньої демократії...

Росіяни над усе захоплюються силою, і нема нічого менш важливого для них, аніж військова слабкість. Тому наша стара доктрина рівноваги сил виявилася недієздатною. Ми не повинні робити ставку на незначну перевагу в силі, оскільки це може викликати бажання помірятися силами.

#### **З інтерв'ю Й. Сталіна кореспонденту газети «Правда»**

14 березня 1946 р.

По суті справи, пан Черчілль стоїть зараз на позиції підпалювача війни...

Можливо, хтось має намір забути ті колосальні жертви, яких зазнав радянський народ, забезпечуючи визволення Європи від гітлерівської навали. Постає питання, кого може здивувати те, що Радянський Союз, прагнучи підтримати свою безпеку в майбутньому, намагається домогтися, щоб у цих країнах існували лояльні до нього уряди.

Я не знаю, чи поталанить пану Черчіллю та його друзям організувати після Другої світової війни новий військовий похід проти Східної Європи. Проте, якщо й поталанить, хоча дуже малоймовірно, .. то можна з упевненістю сказати, що вони будуть розбиті.

- Лише рік тому в березні 1945 р. В. Черчілль та Й. Сталін були союзниками в боротьбі проти спільного ворога. Які кардинальні зміни сталися у світі, що дали їм підстави говорити про можливість застосування сили один проти одного?
- Чи погоджуєтеся ви з твердженням В. Черчілля, що тоді в країнах Східної Європи переважали поліцейські уряди та не існувало ніякої демократії?
- Чи погоджуєтеся ви з аргументацією Й. Сталіна щодо прагнення мати лояльні до Радянського Союзу уряди в країнах Східної Європи?



**ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ  
ДАТУ**

- **5 березня 1946 р.** — В. Черчілль виголосив промову в м. Фултоні, яка започаткувала «холодну війну»
- **22–28 жовтня 1962 р.** — Карибська криза
- **5 серпня 1963 р.** — підписання Московського договору про заборону випробувань ядерної зброї у трьох сферах: в атмосфері, у космосі та під водою

## § 28 / Закінчення «холодної війни» (друга половина 80-х — 90-і роки ХХ ст.)

- Пригадайте, за яких умов розпочалася «холодна війна».

### 1. Передумови розрядки міжнародної напруженості.

На початку 1970-х років у міжнародних відносинах настав новий період — перехід від протистояння двох світів на чолі з «наддержавами» СРСР і США до розрядки міжнародної напруженості. Передумовами цих змін можна назвати:

- досягнення до початку 1970-х років військово-стратегічного паритету (рівноваги) між СРСР і США;
- негативні наслідки гонки озброєнь для економіки провідних держав;
- загострення соціальних проблем у США внаслідок війни у В'єтнамі;
- усвідомлення світовою громадськістю, керівниками провідних держав науково обґрунтованого вченими висновку про катастрофічність для життя на Землі будь-якого ядерного конфлікту.

### 2. Радянсько-американські угоди.

Першим внеском в оздоровлення міжнародної ситуації в 1970-і роки стали радянсько-американські перемовини на найвищому рівні, що відбулися в 1972–1974 рр.

У лютому 1972 р. президент США Р. Ніксон у своєму посланні до Конгресу США заявив, що у виробництві ядерної зброї між Радянським Союзом і Сполученими Штатами досягнуто паритету. Це стало поштовхом до початку перемовин, унаслідок яких було підписано «основи взаємовідносин між СРСР і США»:

- Договір про обмеження систем протиракетної оборони (ПРО), що має безстроковий характер;
- Тимчасова угода про деякі засоби щодо обмеження стратегічних наступальних озброєнь (ОСВ-1), укладена на 5 років;
- Угода про запобігання ядерній війні.

Важливе значення мала також підписана в 1972 р. Великою Британією, СРСР і США *Конвенція про заборону розроблення, виробництва та накопичення запасів бактеріологічної (біологічної) й токсичної зброї та їх знищення*.

У листопаді 1974 р. у м. Владивостоці відбулася зустріч генерального секретаря ЦК КПРС Л. Брежнєва та президента США Дж. Форда, на якій було підписано попередню угоду про подальші радянсько-американські дії у сфері контролю над озброєннями. Ця зустріч стала важливим кроком на шляху до загальноєвропейської наради 1975 р. у столиці Фінляндії.

У 1974 р. СРСР і США підписали Договір про обмеження підземних випробувань ядерної зброї. Однак особливе значення для приборкання гонки озброєнь мав підписаний ними в 1979 р. Договір ОСВ-2. Він не був ратифікований, хоча обидві сторони дотримувалися його положень.

### 3. Нове політичне мислення.

Розрядка міжнародної напруженості в 1970-х роках, кульмінацією якої була Гельсінкська угода 1975 р., не стала незворотною. Недовіра між країнами двох блоків, насамперед — СРСР і США, не зникла, а, навпаки, посилилася.



Загострення міжнародної напруженості в першій половині 1980-х років було не меншим, аніж у 1950–1960-х роках. При цьому ядерні потенціали країн значно збільшилися. У світі налічувалося 50 тис. ядерних зарядів сумарною потужністю 16 тис. мегатонн. Найбільша кількість ядерних і звичайних озброєнь була зосереджена в Європі.

Поступово у свідомості світової громадськості сформувалося різко негативне ставлення до ідеї насильницького розв'язання протистояння між Заходом і Сходом.

Після приходу до влади М. Горбачова в Москві почали розуміти, що серйозна зовнішня політика неможлива без взаємних поступок.

«Перебудова» в СРСР сформувала «нове політичне мислення» його керівників. Воно полягало в пріоритеті загальнолюдських цінностей над класовими принципами, що панували в радянській зовнішній політиці.

Крім того, «нове політичне мислення» визнавало за народом кожної країни його власний соціальний і політичний вибір, забезпечення балансу інтересів усіх держав — членів світового співтовариства. Наголос робився на принципі мирного співіснування як умові виживання та збереження цивілізації.



*Із Делійської декларації про принципи вільного від ядерної зброї та ненасильницького миру, підписаної керівниками СРСР та Індії*

*27 листопада 1986 р.*

*В ядерну епоху людство повинно виробити «нове політичне мислення», нову концепцію світу, що дає надійні гарантії виживання людства.*

*Світ, що дістався нам у спадок, належить теперішньому та майбутньому поколінням. І це вимагає, аби пріоритет надався загальнолюдським цінностям. Повинне визнаватися право кожного народу та кожної людини на життя, свободу, мир і прагнення до щастя. Має поважатися право кожного народу на власний вибір — соціальний, політичний, ідеологічний.*

Михайло Горбачов розгорнув широку зовнішньополітичну діяльність. На *Стокгольмській конференції* щодо заходів закріплення довіри та безпеки в Європі, що проходила з перервами з **17 січня 1984 р.** по **21 вересня 1986 р.**, був узгоджений комплекс політичних і військово-технічних заходів для зменшення ризику війни в Європі. У **квітні 1985 р.** СРСР припинив виготовлення ракет СС-20, а в серпні ввів односторонній мораторій на ядерні випробування, який діяв півтора року.

У листопаді 1985 р. у Женеві відбулася перша радянсько-американська зустріч на вищому рівні між удруге обраним у 1984 р. президентом США Р. Рейганом і М. Горбачовим. Унаслідок цієї важливої зустрічі була досягнута принципова згода про 50-відсоткове скорочення стратегічних наступальних озброєнь, до того ж обидві сторони підписали проміжний договір про ядерні сили середнього радіуса дії.

У **жовтні 1986 р.** відбулася нова радянсько-американська зустріч на вищому рівні в Рейк'явіку. СРСР запропонував пакет радикальних пропозицій щодо ядерного роззброєння: скоротити на 50 % стратегічні наступальні озброєння протягом перших п'яти років, а потім цілком їх ліквідувати; звільнити Європу від усіх ракет середньої дальності; домовитися про заборону ядерних випробу-

вань та ін. На відміну від попередніх перемовин СРСР погодився з вимогами США про жорстку систему контролю.

Підписанню цих угод, які мали б історичне значення, перешкоджали розбіжності з питань розгортання програми СОІ. Однак важливий крок на шляху зміцнення взаємної довіри між двома наддержавами був зроблений.

**У грудні 1987 р.** під час чергової радянсько-американської зустрічі на вищому рівні М. Горбачов і Р. Рейган підписали *Угоду про скорочення озброєнь середнього радіуса дії*, згідно з якою передбачалася ліквідація цілого класу ядерної зброї під жорстким взаємним контролем.

Тенденція послаблення міжнародної напруженості та «потепління» політичного клімату у відносинах між Сходом і Заходом проявилася й на черговій загальноєвропейській конференції, що проходила у Відні в 1986–1989 рр. Разом із проблемами зміцнення міжнародної безпеки серйозна увага на ній приділялася дотриманню прав людини.

Епоха «холодної війни» остаточно закінчилась і «залізна завеса» між Сходом і Заходом піднялася після виведення радянських військ з Афганістану 15 лютого 1989 р., зруйнування Берлінської стіни в листопаді 1989 р., обрання в 1988 р. президентом США Дж. Буша та його зустрічі в грудні 1989 р. на о. Мальті з М. Горбачовим. За підсумками мальтійської зустрічі СРСР і США перестали бути потенційними противниками, а розкол людства на «капіталістичний світ» і «соціалістичну співдружність» на початку 1990-х років став надбанням історії.

**31 липня 1991 р.** була укладена найважливіша радянсько-американська угода: М. Горбачов і Дж. Буш підписали в Москві давно обговорюваний *Договір про скорочення стратегічних наступальних озброєнь (СНО-1)*, який передбачав взаємне 30–40-відсоткове скорочення ядерних арсеналів. Уперше в історії роззброєння найбільших держав світу досягло таких масштабів.

**У січні 1993 р.** президенти Б. Єльцин і Дж. Буш підписали новий *Договір про обмеження стратегічних наступальних озброєнь (СНО-2)*, до якого приєдналася й Україна.

#### **4. Перехід від конфронтації до співробітництва.**

Припинення «холодної війни», внутрішньополітичні зміни в СРСР, мирні революції в країнах Східної Європи привели до розпаду Організації Варшавського Договору (1 липня 1991 р.) і трансформації НАТО. Лондонська нарада керівників держав Північноатлантичного альянсу 5–6 липня 1990 р. ухвалила декларацію про радикальні зміни у своїй військовій доктрині. Країни НАТО зобов'язувалися не нападати на інші держави, а ядерне озброєння оголошувалося «зброєю екстремальної ситуації».

Зміни, що відбувались у світі, зробили актуальним завдання становлення нової системи європейської безпеки. Його розв'язанню сприяли як різноманітні багатосторонні зустрічі, так і двосторонні контакти між керівниками держав Європи. Так, на Паризькій нараді країн-учасниць Європейського економічного співтовариства (ЄЕС) на вищому рівні (**листопад 1990 р.**) були прийняті три важливі документи: *Хартія для нової Європи*, *Спільна декларація 22 держав*, яка фактично узгоджувала принципи їх військових доктрин, і *Договір про звичайні збройні сили в Європі*. У Хартії велика увага приділялася гуманітарним аспектам міжнародних відносин, «людському виміру» та становленню

нового механізму розвитку загальноєвропейського процесу. Також на нараді було ухвалене рішення про радикальне скорочення озброєнь і збройних сил у Європі. 1 березня 1991 р. у Відні розпочав роботу постійно діючий Центр із запобігання конфліктам. Країни Східної Європи та Росія стали членами Ради Європи.

Отже, перемога «нового політичного мислення» у зовнішній політиці СРСР, реальні кроки щодо її реалізації на початку 1990-х років стали завершенням періоду «холодної війни» між Заходом і Сходом, виходом із стану розколу та конфронтації.

## 5. Внесок України в поліпшення загальної атмосфери безпеки у світі.

Україна, як і Росія, Білорусь та Казахстан, після розпаду СРСР стала ядерною державою. Для західних країн це було великою проблемою. Вони прагнули, щоб Україна, Білорусь і Казахстан відмовилися від своїх ядерних арсеналів і вивезли їх до Росії. Починаючи з 1992 р. США витратили 1,5 млрд доларів на встановлення контролю за ядерною зброєю в Росії, Україні, Білорусі та Казахстані (до цієї суми входять витрати на перевезення ядерних боєголовок, їх зберігання та демонтаж). Президент України Л. Кравчук в січні 1993 р. разом із президентами США та Росії підписав *Договір про скорочення стратегічної ядерної зброї (СНО-2)*. Україна почала вивозити ядерні боєголовки зі своєї території до Росії, демонтувати ракети та шахти з устаткуванням. Така діяльність України викликала велику повагу до неї з боку урядів і народів багатьох країн світу.

Важливим досягненням зовнішньої політики незалежної України стало її приєднання до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ). Це стало можливим після того, як на будапештській зустрічі країн ОБСЄ в грудні 1994 р. президенти США та Росії, а також прем'єр-міністр Великої Британії підписали меморандум про гарантування безпеки Україні, Білорусі та Казахстану. Аналогічні гарантії надали Україні уряди КНР і Франції, які також мають ядерну зброю.

Україна підтримала програму НАТО «Партнерство заради миру». 9 липня 1997 р. Президент України Л. Кучма підписав у Мадриді *Хартію особливого партнерства України з лідерами 16 країн НАТО*. Цей документ сприяв зміцненню миру та безпеки в Європі.



Леонід Кучма

Україна утвердилася на міжнародній арені як суверенна держава. Її зовнішня політика є виваженою та передбачуваною, вона спрямована на розвиток добросусідських відносин, зміцнення безпеки в Європі та світі.

Розвиток відносин України з іншими державами вийшов на рівень стратегічного партнерства. У двосторонніх документах уже закріплені відносини стратегічного партнерства України з шістьма державами світу — Азербайджаном, Болгарією, Польщею, Росією, США, Узбекистаном. Ще з двома державами — Грузією та Канадою — документально зафіксовані відносини особливого партнерства. Активно розвиваються полі-

тичні контакти України з країнами ГУУАМ. Членами цього регіонального об'єднання є Грузія, Україна, Узбекистан, Азербайджан і Молдова. Поступово нарощується регіональне співробітництво в рамках ОЧЕС (Організація чорноморського економічного співробітництва). Головною проблемою зовнішньополітичної діяльності України є низька ефективність використання зовнішніх чинників для піднесення вітчизняної економіки та вирішення нагальних внутрішніх проблем.



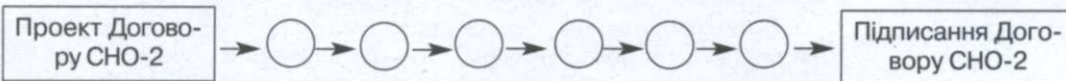
**ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ**

1. Яка загроза світу існувала в другій половині 1980-х років?
2. Що являє собою «нове політичне мислення»?
3. Проаналізуйте еволюцію радянсько-американських відносин у 1980-х роках.
4. Яких позитивних змін пощастило досягти внаслідок реалізації «нового політичного мислення»?
5. Визначте нову роль східноєвропейських країн на міжнародній арені в 1990-і роки.
6. У чому полягає внесок України в поліпшення атмосфери безпеки у світі?



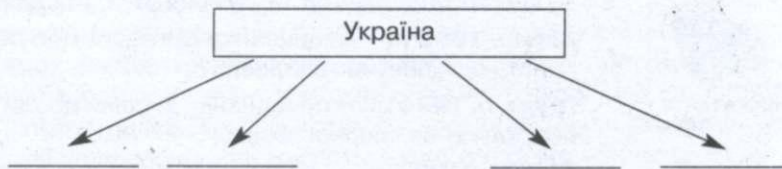
**ВИКОНАЙТЕ ЗАВДАННЯ**

1. Зробіть хронологічний ланцюжок еволюції радянсько-американських відносин, поставивши відповідні букви в кружечки.



- А** договір СНО
- Б** американсько-радянська зустріч у м. Рейк'явіку
- В** уведення в СРСР одностороннього мораторію на ядерні випробування
- Г** зустріч М. Горбачова і Дж. Буша на о. Мальті
- Д** підписання Угоди про звичайні види озброєнь у Європі
- Е** досягнення принципової згоди про 50-відсоткове скорочення стратегічних наступальних озброєнь

2. Визначте, членом яких європейських міжнародних організацій є Україна.





1. Підтвердіть або спростуйте думку про те, що «холодна війна» завершилася наприкінці 1980-х років.
2. Чи погоджуєтеся ви з твердженням про те, що світ у 1990-х роках перестав бути біполярним і став уніполярним?
3. Який напрям зовнішньополітичної стратегії України є найважливішим?



**Із статті американського політолога С. Гантінгтона  
«Новий світовий порядок у XXI столітті:  
тенденції та європейський вимір»**

Більшість людей погоджується з тим, що за часів «холодної війни» світова система була біполярною, тоді як нині існує односилова система. З іншого боку, тривають дискусії з приводу того, яким же вважати нинішній світ — уніполярним, багатополярним чи якоюсь іншою системою. Моя позиція полягає в тому, що нинішня міжнародна політична система є водночас уні- та мультиполярною.

Для вирішення міжнародних проблем нині потрібні зусилля як однієї супердержави, так і спільні зусилля кількох інших керівних держав. У цьому уні- та мультиполярному світі глобальна структура сили має чотири рівні.

Єдиною наддержавою залишаються США. За ними йдуть найважливіші регіональні держави, кожна з яких відіграє домінуючу роль у своєму регіоні. А потім група країн, які я називаю другорядною регіональною силою. До них належать: Велика Британія стосовно Німеччини та Франції в Європі, Україна стосовно Росії, Японія та В'єтнам стосовно Китаю, Пакистан стосовно Індії, Австралія стосовно Індонезії, Саудівська Аравія стосовно Ірану, Єгипет стосовно Ізраїлю та Аргентина стосовно Бразилії. Нарешті, четвертий рівень — це країни, які не ввійшли до перших трьох груп.

Якщо говорити про інтереси наддержави в такій уні- та мультиполярній системі, то, поза сумнівом, вона зацікавлена в поверненні до уніполярної системи, аби самостійно ухвалювати всі рішення.

Впливові в регіонах країни зацікавлені в багатополярній системі світу. Тому стабільність наявної системи значно залежить від рівноваги між головними конфліктуючими групами. Я вважаю, що така рівновага за своєю природою нестабільна, і марно сподіватися, що її можна буде втримати. Світова політика відійшла від біполярної системи, яка існувала під час «холодної війни», пройшла через однополюсний момент (кульмінацією його стала війна в Перській затоці), а тепер рухатиметься до справді багатополюсного XXI ст. Сполучені Штати, як сказав Збігнев Бжезінський, будуть першою, останньою та єдиною світовою наддержавою.

- *Яким є нинішній світ: уніполярним чи біполярним?*



- **19 листопада 1990 р.** — прийняття Хартії для нової Європи
- **Січень 1993 р.** — підписання Договору про обмеження стратегічних наступальних озброєнь (СНО-2)
- **Грудень 1994 р.** — приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї
- **9 липня 1997 р.** — підписання Хартії особливого партнерства України з лідерами 16 країн НАТО